Anul VII. Nr. 23 Inscris în registrul publicațiunilor sub No. 25|1936 la Tribunalul Arad. **2 pagini: 2 lei** Duminecă 3 Noembrie 1940

Ardealul

...eodor Reculescu
...upa No. 9
Prim Redactor: **Dimitrie Hedeș**
Abonamente: 1 an: 200 Lei: Autorități 1000 Lei
Mari industrii 2000 Lei anual.

Jurământul Moța și Marin

Jur în fața lui Dumnezeu,
In fața jertfei voastre sfinte pentru Hristos și Legiune,
Să rup din mine bucuriile pământești,
Să mă smulg din dragostea omenească,
Și pentru învierea neamului meu.
In orice clipă
Să stau gata de moarte.
Jur

Cămașa verde

Semn de viață nouă, botez.

Fluviul de viață gospodărească, obștească și duhovnicească, prezintă totdeauna aspectele vremii în care decurge, a locului de care este legat și a caracterului neamului respectiv.

Românismul se găsește în starea confuză de după ruptura cu trecutul și de dinaintea înfiripării organicității viitoare. Organicității, care trebuie să corespundă nu numai spiritului universal al vremii în care ne găsim situați și împrejurărilor specifice așezării geografice românești, — ci și destinului ce credem că are neamul nostru.

Spiritul universal al vremii reclamă o îngrădire a individului, a manifestărilor acestuia, a drepturilor acestuia, în așa fel că nu numai să fie oprit a aduce prejudicii de orice fel, semenilor săi, ci mai mult, să servească colectivitatea organizată, Statul, chiar dacă interesele inșilor ar fi nu numai nesocotite ci chiar strivite. Colectivitatea organizată, Statul deci, primează până la copleșire, până la anulare, până la pierderea totală. Insul nu mai contează față de obște decât cu aportul adus acesteia, decât cu jertfa. Cu jertfa totală și neprecupețită. Și prin care se valorifică individul.

Starea catastrofică a lumii a adus cu sine anularea siguranței hotarelor, tratatelor, contractelor, statu-quo-urilor; a juridicului, care consfințea tendința spre inerție a civilizațiilor în declin. Dinamismul răscolitor de energii, al vieții în germen, în împrospătare, rupe zăgazuri, sfarmă lanțuri, spală limite, — șterge state. Totul parecă se prăbușește.

Deacea omul, natul caută tovărășii, alianțe, camaraderii, care toate cer abandonarea aproape a tuturor drepturilor individuale, în favoarea celor ale obștei, ale alianței, ale camaraderiei. Ceeace înseamnă iarăș o restrângere a personalității oamenilor, o limitare a prerogativelor insului singuratec, o disciplinare a tuturora. In scopul convețuirii tuturor tovarășilor, aliaților, camarazilor.

Destinul specific neamurilor nu poate fi nesocotit fără ca neamul negligent să nu meargă la prăbușire, la sinucidere. Nescotirea destinelor specifice este experiența de după revoluția franceză și a adus cu sine înjugarea neamurilor rătăcite la carul altor interese decât cele proprii. Rătăcirea cea mare a luat proporții mai înspăimântătoare după războiul lumii, când părtașii acestui măcel, împărțiți în învinși și învingători, au căzut cu toții în brațele cosmopolitismului, internaționalismului, și ale Ligii Națiunilor. Noroc că rapacitatea plutocrațiilor învingătoare a fost așa de mare că nu putea fi suportată de protagonista învinșilor și de unul din învingătorii nesatisfăcuți, a care reacționat spre a se ridica din degradare. Reacțiunea acestora a adus cu sine un reviriment general, — de care urmează să profite cu toții. Cu toții revenind pe văile firești ale destinelor.

Deci o revoluție, o înnoire, un botez.

Cămașa verde este semnul de viață nouă, de înnoire, de botez, a Românismului, de regăsire a Neamului pe căile firești ale destinului românesc. Descifrarea destinului nostru ca neam, aparține ctitorului așezământului cămășii verzi, precum și îndrumarea nației pe căile destinului.

Și acel om este Corneliu Zelea Codreanu.

Dimitrie Hedeș

Invățătorii și cultura universitară

De 22 de ani, toate deziderátele congreselor învățătorești s'au învârtit în jurul celor doi poli: cultura universitară și salarizarea echitabilă, omenească, justă a învățătorului.

N'am văzut însă decât acea mascaradă a congreselor, a conducătorilor asociației, acel sistem al: telegramelor, proceselor-verbale, vorbelor, spinărilor de cauciuc, învârteilior și a tuturor trădărilor.

Și învățătorimea română, acest corp conservatorist, cinstit, sănătos în concepții și atitudini, demn, muncitor, n'a avut dreptul să calce treptele universității, ci să se spânzure în clase de foame într'o Românie Mare și bogată.

Ritmul vremii de azi, cu noulle probleme care se ivesc: ridicarea țărănimei românești, a standardului ei de viață, pătrunderea ei în toate sectoarele de activitate publică românească; românizarea și creearea burghezimei românești a comerțului și industriei, crearea unei literaturi, culturi, pedagogii autentice românești, ca și a unei școli, impun vastului corp învățătoresc, cultură universitară.

Toate școalele teoretice, speciale și practice: liceul, seminarul, școalele de comerț, de agricultură, meserii, au ieșiri spre: universități, academii; numai învățătorul a rămas într'un cerc închis.

La țară curând, notarul, preotul, agronomul, vor fi toți cu universitate. Se poate ca învățătorul, pe umerii căruia apasă viitorul nației, care e atât de integrat prin apostolatul lui vieții românești și care e chemat totdeauna să lupte și în afara zidurilor clasei, să n'aibă cultură universitară?

D. T. Brăileanu, a desființat școala normală superioară. Era o creație a vechiului regim, care la 50 de mii de învețători lua sub cupola ei numai 120 anual. A fost o gogoașă umflată, demagogică, o fată morgană, pentru învățătorul veșnic amăgit.

In trecut s'au mai folosit câteva sute de învățători cu fostele secții pedagogice, diferența de liceu sub guvernul Iorga, dar, marea massă, a rămas ostracizată.

Invățătorul este un ofițer cultural. Un ofițer care câștigă bătălii mari pe frontul său, dacă e pregătit, sprijinit, de semenii săi, de societate, de Stat.

Invățătorimea română, generația tânără, trebue să treacă după terminarea școalei normale, și, cei cari sunt pe teren, prin sistemul rotativ, în academiile pedagogice, timp minim de doi ani.

Invățătorimea română vrea — e un imperativ categoric al ei, al vremurilor, al Nației: Cultura Universitară.

Mihail Spiridonică

Dincolo de forme

De altfel, toată revista „Pământul Strămoșesc" e plină de astfel de scrisori: contribuție a Românilor la creearea Legiunii, care este mai mult decât o organizație cu membri, registre și șefi. Este o stare de spirit. O unitate de simțire și trăire la care contribuim toți. Membri, șefi, număr, uniforme, program, etc., constituesc Legiunea care se vede. Cealaltă însă, cea mai importantă, este Legiunea care nu se vede. Legiunea care se vede, lipsită de Legiunea care nu se vede, adică de acea stare de spirit, de viață, nu înseamnă nimic. Sunt forme goale fără conținut.

Noi nu ne-am instalat cu revista ca un profesor la catedră, înălțând barieră între noi, „șefii", „învățătorii", cari scriam la gazetă învățături și norme, și între mulțimea care nu are altceva de făcut decât să invețe învățăturile noastre și să se conformeze lor. De o parte, noi, de altă parte, ea. Nu.

A face Legiunea, nu înseamnă a-i face uniformă, nasturi etc. Nu înseamnă a-i formula legislația, normele de conducere, înșirând logic textele pe hârtie. După cum a creea un om, nu înseamnă a-i face hainele, nici a-i fixa principiile de conduită și nici a-i stabili programul de acțiune.

O mișcare nu înseamnă nici statut, nici program, nici doctrină. Acestea pot fi legislația mișcării, pot defini scopul ei, sistemul de organizare, mijloacele de acțiune etc., dar nu însăși mișcarea.

Acestea sunt adevăruri pe care oamenii, chiar cei de știință, le confundă.

A creea numai „statut", „program" etc., și a crede că ai făcut „mișcare", este ca și cum voind să faci un om, i-ai face numai hainele.

A creea o mișcare înseamnă în primul rând, a creea, a da naștere unei stări de spirit care nu-și are sediul în rațiune, ci în sufletul mulțimii.

Aceasta constitue esențialul în mișcarea legionară.

Această stare de spirit nu am creeat-o eu. Ea s'a născut din întâlnirea aportului nostru de simțire cu al celorlalți Români. Revista „Pământul Strămoșesc" a fost locul de întâlnire, de înfrățire a simțirilor și mai târziu a gândurilor noastre, cu simțirile și cu gândurile acelor Români cari simțeau la fel ca noi și judecau la fel.

Așa dar, Legiunea în adâncul ei, în acea stare de spirit nevăzută, dar simțită de noi, n'am creat-o eu.

Ea este rezultatul unei conlucrări.

Ea s'a născut din contopirea următoarelor elemente:

1. Aportul nostru de simțire.
2. Aportul de simțire al altor Români.
3. Prezența în conștiința tuturor a morților neamului.
4. Indemnul pământului patriei și
5. Binecuvântarea lui Dumnezeu.

* * *

N'aș vrea să se interpreteze vreodată greșit, spunându-se:

— Eu nu sunt legionar de aceștia în uniformă, eu sunt legionar în spirit.

Aceasta nu se poate.

Pe acest fundament sufletesc se creează doctrină, program, statut, uniformă, acțiune, toate deopotrivă, nu ca elemente accesorii, ci ca elemente cari fixează conținutul spiritual al mișcării, dându-i o formă unitară, îl mențin în conștiința oamenilor și îl poartă spre înfăptuire și biruință.

Mișcarea l e g i o n a r ă înseamnă toate la un loc.

* * *

Uniformele apărute în toate mișcările contemporane: Fascism (cămașa neagră) Național-Socialism (cămașa brună) etc. nu s'au născut din imaginația șefilor. Ele s'au născut dintr'o necesitate de exprimare a acestei stări de spirit. Expresia unității de simțire. Ele sunt fața văzută a unei realități nevăzute.

Din cartea „Pentru Legionari" a Căpitanului.

Noaptea Invierii

In lupta ce s'a dat vecinic între puterile Binelui și ale Răului, legionarii au plătit un scump tribut: sângele celor mai buni dintre fiii țării. Ne este scumpă și de nepreţuit jertfa lor, a celor cari formau elita legionară în sensul conceput de Căpitan. Căci spusu-le-a El, în fața mormântului martirilor Moța și Marin: „Deaceea veți jura că ați înțeles, că a fi elită legionară în limbajul nostru nu înseamnă numai a lupta și a învinge, ci înseamnă: Permanenta jertfire, în slujba Neamului, că ideia de elită este legată de ideia de jertfă, de sărăcie, de trăire aspră și severă a vieții, că unde încetează jertfirea de sine, acolo încetează elita legionară".

„Permanenta jertfire în slujba Neamului", le-a fost încununată de suprema jertfă pe care o poate face un muritor. Iar primind ei moartea trupească, s'au făcut vrednici de Inviere.

Mucenicii Legiunei au sfărâmat, în noaptea dinspre Duminecă, porțile diavoleștei născociri ce se chiamă crematoriu, au coborât din înălțimi în fiecare legionar răspunzând „prezent!" la apelul slujitorilor Domnului, și-au strâns cenușa sfințită pe care se va clădi România veacului celui nou și au purces către panteonul dela Predeal, în locul ce le-a fost desemnat de Căpitan.

Plâns-au părinți, frați și camarazi, dar nu i-au plâns pe fericiții cari de dincolo de zări cântau ca întotdeauna:

„Moartea, numai moartea legionară
„Ne este cea mai scumpă nuntă dintre nunți"

ci ~~pe netrebnicii ucigași~~ pe aceia cari nu vor avea puterea să sfarme porțile iadului, ci vor arde ~~pururea în focul veșnic~~.

Cutremuratu-s'a Neamul în noaptea sfântă și pornitu-s'a procesiunea creștină pe drumul înălțimilor Predealului.

S'au stins făcliile de ceară, dar ard neconțenit — torțe vii — sufletele legionarilor cuminecați întru duhul cel nou, în noaptea Invierii.

Teodor Reculescu

A apărut „Credința"

Sensibili ca întotdeauna la tresăririle Neamului, ziariștii arădani se înscriu în primele rânduri de luptă.

Nu este momentul să facem imputări celor cari n'au înțeles până azi străduințele gazetarilor dela această graniță; facă-și fiecare un sever examen de cunoștiință — atât cei cari s'au găsit vremelnic în fruntea treburilor publice, cât și toți intelectualii cari acordau Presei străine sprijinul refuzat gazetarilor Români — și vor vedea cu cât au contribuit, voluntar sau involuntar, la înțelenirea sufletelor românești, la pregătirea situației tragice în care se găsește țara azi. Nu facem imputări, pentrucă răul nu a fost localizat doar la acest hotar de țară, ci a fost un rău general

Acum însă, avem cu toții datoria să fim mai înțelegători, să fim mai muncitori; să fim Români.

Urăm tânărului confrate ca — împlinind un gol mult simțit în Presa ardeleană — să meargă fără șovăire pe drumul de glorie al înaintașilor noștri întru ale scrisului, iar intelectualilor români le adresăm un apel la solidaritate, pentru triumful românismului.

Războiul italo-grec

In legătură cu războiul ce a izbucnit între Italia și Grecia, se comunică din Belgrad că trupele italiene au pătruns pe teritoriul Greciei, înaintând pe o distanță de 90 km.

Avioanele italiene au atacat orașul grecesc Patras omorând o sută de oameni și rănind 250.

Statele din jurul Greciei au închis frontierile dinspre această țară.

Trenurile nu mai circulă. Călătorii cari au plecat din Jugoslavia spre Grecia au fost nevoiți să se i n t o a r c ă din drum.

Ziarele grecești scriu că guvernul grec a făcut foarte rău când a ascultat de presiunile Angliei intrând în război cu Italia.

Lupta națională a poporului român
împotriva iudaismului

Agenția internațională pentru studiul problemei jidovești, *„Serviciul Mondial"*, se ocupă, sub titlul de mai sus, de măsurile luate în România contra evreilor. In buletinul „Serviciul Mondial", citim următoarele:

Cu victoria armatei germane în Polonia a fost nimicită cea mai puternică fortăreață a iudaismului din Europa. Se știe că Polonia a fost cel mai bogat rezervor de jidani al Europei. De aici s'a revărsat un nesecat, puternic curent de jidani asupra țărilor Europei centrale, apusene și sudestice. In special în Europa centrală jidanii galițieni erau bine cunoscuți din cauza lipsei lor de scrupule, a brutalității lor în afaceri și a nesăturatei lor avidități după bani. In cele mai multe cazuri jidanii galițieni apăreau ca mici vânzători ambulanți în monarhia austro-ungară. In Germania și în multe alte țări, dobândind în timpul cel mai scurt pe căi strâmbe, uriașe averi și plecând în fine ca negustori cu situație materială bună la Paris sau la Londra, pentru a-și continua ca cetățeni „francezi" sau „englezi" întunecatele lor afaceri financiare și a-și mări averile și mai mult.

După dispariția rezervorului de jidani din Galiția, iudaismul mondial a avut intenția să treacă asupra țărilor sudest-europene România și Ungaria rolul acesta, deoarece ele aveau, după Polonia, cel mai mare procentuaj de jidani dintre toate popoarele europene. Nici poporul român și nici poporul ungar nu s'au învoit să facă iudaismului galițian concesii. Ambele țări suferiseră prea mult din cauza înstrăinării iudaice. De astă dată, iudaismul mondial s'a înșelat în ce privește rezistența acestor două popoare. De fapt a intervenit tocmai contrariul de ce se aștepta iudaismul internațional, căci atât în România cât și în Ungaria mișcarea antisemită s'a întărit considerabil.

In viitor se interzice celei mai mari părți a jidanilor din România să fie funcționari publici sau să exercite meserii publice, ca avocatură, notariat, participare la consilii de administrație, ținere de bodegi, etc. Deasemenea jidanii nu au voie să posede cinematografe, edituri de cărți sau de ziare sau alte întreprinderi asemănătoare. Jidanii au fost eliminați și din sport. Deasemenea li se interzice cumpărarea de pământ în comune rurale. Ministrul Agriculturii a fost însărcinat cu exproprierea pământurilor jidovești. In viitor, jidanii nu vor avea voie să cumpere nici întreprinderi industriale. Deasemenea li se interzice să-și schimbe numele, luându-și nume românești. Invățământul în școli va fi reglementat pentru jidani special. Pentru jidani deci nu rămâne decât comerțul mic.

Legea anti-jidovească, decretată la 9 August 1940, interzice căsătorii mixte între jidani și Românii de sânge. Asemenea căsătorii nu se vor putea încheia nici în străinătate. Căsătoriile existente între jidani și Români pot fi anulate.

Nimeni nu se mai poate îndoi că timpurile cari au fost nu se vor mai întoarce și că optimismul jidanilor este complect ne la locul lui și naiv. Aceasta reese din următoarele fapte, cari dovedesc că legile antiiudaice se execută în România cu strictețe:

După un comunicat oficial român, Ministrul de Interne a concediat de curând pe toți funcționarii jidani. Eliminarea jidanilor din funcțiile inferioare este în curs.

Zilnic, ziarele române publică lungi tablouri de funcționari jidani concediați din serviciile publice și de medici jidani concediați.

Ministerul sănătății a concediat de curând din serviciul statului 146 medici jidani.

In cadrul unei purificări generale, au fost înlăturați dela posturile lor pentru fraudă și neglijarea obligațiilor lor, 192 de notari dintre cari cei mai mulți erau jidani.

Camerele de industrie și de comerț șterg din listele lor de membri toate firmele jidovești ai căror proprietari nu pot dovedi că sunt cetățeni români.

22 ziariști jidani, în parte șomeri, cari răspândiseră svonuri alarmante îndreptate împotriva intereselor statului român, au fost arestați și închiși într'un lagăr de concentrare. Printre aceștia s'a aflat și jidanul Socor, fostul director al ziarului jidovesc «Adevărul», care fusese interzis înainte de câțiva ani.

Cenzura română a interzis pentru totdeauna 8 reviste cari aparțineau unor jidani, dupăce cu o zi înainte se interziseseră alte 10 reviste. Printre ultimele publicații interzise se află și revista „Bursa" și „Monitorul Petrolului Român".

Ministerul de Interne român a arestat la 11 August 1940, pentru răspândire de știri false un al doilea grup de jidani, cari și ei au fost închiși într'un lagăr de concentrare. Este vorba de 16 ziariști, cari mai înainte lucraseră la ziare democratice, răspândind zilnic cele mai ticăloase minciuni despre Germania național socialistă.

Ministerul de Finanțe român a dat ordinul să se reexamineze toate concesiile, aflătoare în mâini jidovești. Licențele retrase au fost publicate în presa română dându-se Românilor ocazie să se intereseze pentru dobândirea lor.

„Monitorul Oficial" a publicat un comunicat în care se stabilește domiciliu forțat la 484 de jidani, cari răspândiseră svonuri alarmante.

Ministerul de Justiție român a dat ordinul să fie imediat eliminați dela Teatrele de stat și celelalte instituții culturale controlate de stat toți funcționarii și artiștii jidani. Deasemenea au fost obligați să-și înainteze demisiile toți funcționarii cari făceau parte din francmasonerie.

Aceste exemple arată cât de radical au început în România acțiunile de purificare a vieții publice și naționale a poporului român de molima jidovească.

Ultimele evenimente politice din România, în special abdicarea Regelui Carol, numirea Generalului Antonescu ca șef al Gărzii de Fier și în fine instalarea la guvern a regimului legionar, garantează că această acțiune de purificare antiiudaică din România va fi într'adevăr dusă la bun sfârșit.

Rezolvarea problemei jidovești în România este un pas hotărîtor în noua ordine europeană, care poate avea loc numai cu complecta eliminare a jidanilor. Timp de multe secole, uneltitorii paraziți jidani au supt popoarele Europei, le-au ruinat și le-au asmuțit unul împotriva celuilalt. Intr'o măsură progresivă, uneltitorii jidani sunt eliminați din viața Europei. Germania naționalsocialistă, inclusive Guvernamentul General și Protectoratul Boemiei și Moraviei, Italia, Spania, România și Slovacia, sunt țări pe cari iudaismul niciodată nu le va mai putea recuceri Intr'o zi vor fi cuprinse și celelalte țări europene de noua ordine antisemită. Puterea pe care iudaismul o mai deține astăzi în Anglia, această subminată fortăreață a iudaismului în Europa, va fi în curând înfrântă. Pe ruinele Europei sclavizate de jidani și dominate de spiritul și de aurul jidovesc, se va ridica o Europă pacificată, fericită și liberă.

(Serviciul-Mondial)

Gospodăria legionră

Pentru a pune bazele viitoarei gospodării a ţării, trebuie să avem în vedere realităţile ce ne stau la îndemână, starea aevea a lucrurilor şi pe acestea să zidim, nu pe teorii, nu pe vânt.

Realitatea de netăgăduit sunt solul arabil, pădurile, sondele, minele, salinele, pescăriile, animalele domestice şi sălbatice, energiile hidraulice, etc etc. Acestea sunt realităţi. Dar tot realităţi sunt banul şi munca, spiritul de dreptate şi de sacrificiu, potenţialul biologic de sporire a neamului.

Sub stăpâniri străine, sau înstrăinate lucrurile au decurs şi s'au aranjat cum da Dumnezeu, dar mai ales cum trăgea de sfori oculta economică, plutocraţia cosmopolită, anaţională, fără Dumnezeu.

Noua ordine a lucrurilor trebuie să fie cuprinzătoare a întregii realităţi, nu numai materiale şi fizice, ci şi a celei morale.

Dreptatea creştină, trebuie să primeze.

Iubirea creştină trebuie să închege.

Spiritul de sacrificiu creştin trebuie să revoluţioneze şi să avânte. Solidaritatea naţională trebuie să înmănunchieze să facă bloc, stâncă.

Sporul naţiunii trebuie să fie asigurat.

Idealul neamului trebuie urmărit spre plinuire de toate compartimentele vieţii naţiunii.

Economicul să nu fie decât un mijloc, nu un scop în sine.

Dacă este aşa şi aşa trebuie să fie, atunci trebuie să avem în vedere atât afirmaţiile lui Ionel Moţa cât şi programul lui Constantin Pancu precum şi vorba Căpitanului că pe ţărănime şi pe muncitorime vrea să zidească lumea nouă, legionară.

Pământul arător, cultivat este împărţit între agricultori propriu zişi şi între agricultorii având şi alte profesiuni. Este împărţit între micii şi marii proprietari după nici un alt criteriu, decât puterea de acaparare prin cumpărare, fără considerare la necesităţile de consum ale micilor agricultori, ale muncitorilor agricoli, ale familiilor acestora, ale viitorului neamului.

Deci trebuie găsită o modalitate achitabilă ca pământul să ajungă numai în posesia agricultorilor de profesie, a celor cei lucrează efectiv, după criteriul gurilor consumatoare şi a braţelor de muncă, adecă familia.

Pădurile sunt exploatate de capitaluri streine sau hoţeşti, însă prin muncă românească, în aşa fel că prezintă aspectul celei mai sângeroase şi cumplite exploatări a acesteia din urmă.

Deci trebuie, — după aceleaşi criterii — exploatate şi pădurile. Este nevoie de o însoţire justă şi morală dintre capitalul onest şi muncă, avându-se în vedere familia, — neamul. —

Tot aşa celelalte ramuri ale gospodăriei naţionale.

Modalitatea ar fi următoarea. Să luăm de exemplu judeţul Arad.

Presupunem, că cei circa 60.000 de copii de familie plugari din judeţ s'ar însoţi într'o cooperativă mare, pe judeţ — plătind anual 1000 Lei atâţia ani până când se rezolva problema. 60.000×1000= 60.000.000 Lei. — Pe aceşti bani — având dreptul de preemţiune — s'ar cumpăra tot pământul ce ar fi de vândut în judeţ de voie bună, din mână liberă şi pe bani gheaţă, la preţul zilei. Acest pământ s'ar da în arendă lucrătorilor agricoli înlesnindu-le şi credite pentru sământă, vite de lucru, etc. după criteriul familial.

După aceasta, pe baza pământului posedat, cooperativa va cere Băncii Naţionale a României, deschiderea de credit. Va cumpăra iarăşi pământ. De astă dată — cu ajutorul legii speciale — pământul acelora care nu sunt de profesiune numai agricultori, apoi pe a marilor proprietari şi în fine pe al tuturor acelora care au mai mult pământ decât $^{1}/_{2}$ hectar de pământ de fiecare membru al familiei lor. Tot se dă în arendă. Arenda se capitalizează, la ea se adaugă subscrierile anuale ale capilor de familie şi creditele B. N. R. Când tot pământul este cumpărat se efectuiază înzestrarea definitivă a lucrătorilor agricoli cu pământ casă, grădină, oiate, vite de lucru, seminţe etc.

Având în vedere întinderea totală a pământului României, se va face cam astfel:

In jurul satelor se va împărţi pământul în loturi de câte $^{1}/_{2}$ de hectare de pământ, numindu-se lot familiar. Pe acest lot se va zidi o fermă cu toate cele necesare exploatării agricole mici, restul pământului rămas dela împărţirea în loturi de $^{1}/_{2}$ Ha se vor împărţi fiecărei familii atâtea jumătăţi de Ha. câţi membri are familia, trecând de trei. Iar dacă mai rămâne pământ ne împărţit se lucrează în comun şi recolta se imparte după lucrul prestat pe câmp sau se dă în arendă celor cu familii mai numeroase.

Acum vine partea II.

"Toţi posesorii de pământ şi-au vândut pământul deci toţi au primit bani, ceeace înseamnă că s'a mobilizat capitalul investit în pământ. Acum trebuie reînvestit. In ce? In industrie. Şi aici se pot întovărăşi foştii deţinătorii de pământ, cu muncitorii industriali, în cooperative industriale, primii investind capitalul scos din pământ, secunzii investind bani împrumutaţi dela B. N. R. Inzestrarea muncitorilor se va face tot pe baze familiare, primind fiecare atâtea acţiuni câţi membrii are familia lor.

Noulie industrii se pot înfiinţa la sate 1, pentruca plugarii să aibă lucru în timpul verii, 2, pentru ca să se descongestionezeor oraşele, 3, pentruca să se refacă unitatea neamului, prin contopirea ţărănimii, cu muncitorimea industrială, 4, pentru a ridica standardul de viaţă al plugărimii, şi nivelul ei spiritual 5, pentru a da putinţa muncitorimii industriale să activeze şi în agricultură, pentru a o lega de sol şi a reda sănătatea perdută în oraşe, pentru a rămâne oraşele numai centre culturale si comerciale.

Pornind pe această cale în toate judeţele ţării, pe rând: 1) la împărţirea pământului după criteriul familiar, 2) şi la industrializarea satelor, se rezolvă, fără capital strein, problema economică românească, deschizând nebănuite perspective economice, biologice-sociale şi spirituale, românismului.

Se va forma un bloc puternic, economiceşte, se va reglementa producţia, se va mări puterea de consumaţie a maselor, se va mări circulaţia mărfurilor şi a banului; se va delătura avortul, se va ridica sănătatea naţiunii; se va putea desvolta o frumoasă şi originală cultură românească, se va face mai multă dreptate, dispărând cauza criminalităţii.

Dimitrie Hedeş

P. S. Cei cari vor să desbată acest proect să-l aducă critice obiective, o pot face în coloanele acestei gazete.

D. H.

Două lumi

Neamul românesc a ajuns să trăiască şi zile tragice.

Redutele străjuite ani indelungaţi de ostaşul român, au căzut fără rezistenţă. Infrângerile suferite strivesc în noi îndemnurile la viaţă. Nu trebue însă să ne lăsăm conduşi de sentimente, voinţa trebue să le inlocuiască.

Timpurile de azi sunt pentru muncă constructivă şi luptă adevărată.

Viaţa orânduită a vremurilor de pace s'a dus deocamdată; zilele acestea nu sunt pentru migălirea măsurilor şi pentru vorbe deşarte, ci toţi trebue să acţionăm pentru propăşirea neamului.

Avem nevoe de omul cu voinţă şi mână de fer. Astăzi ii trebue să-i dăm ascultare şi să-l urmărim intru toate.

Ni-se cere tuturor o înfrăţire de forţe şi o strângere a rândurilor pentru a duce la bun sfârşit opera începută.

Zilele noastre sunt zile de jertfă, pentrucă orice biruinţă, cere sacrificiu, şi numai jertfindu-ne putem — şi avem dreptul — să sperăm intr'un viitor mai strălucit care trebue să vie, dând acestui popor îndurerat cuvenita răsplată.

Năzuinţele omeneşti vin de departe şi-şi aruncă străfulgerarea in viitorul necunoscut.

Orice lovitură, care ar fi îndreptată în contra conducătorilor de azi, este îndreptată in contra neamului.

De aceia trebue lucrat cu hotărâre şi fără ezitare. Nu trebue dată ocazie polemicilor.

Se vor găsi şi de aceia cari nu inţeleg, mai precis nu vreau să inţeleagă momentele grave prin care trece ţara azi. Dar nu e nici o indoială că majoritatea acestora, fac parte din aceia cari au avut ocazia să beneficieze de slăbiciunea foştilor conducători şi cari azi, nu mai au timpul ca să-şi rumege in tihnă bunătăţile adunate.

Vor căuta, ca şi în trecut, a răscoli păturile ţărănimei şi muncitorimii, dar aceştia ii cunosc îndestul de bine, căci făgăduinţelor făcute cu jurăminte grele, li-s'au tocit rostul.

Daţi-vă seama că solidaritatea naţională, nu poate fi ştirbită decât de o propagandă care neagă tezele fundamentale ale Statului.

Că vor fi mulţi cari nu se pot împăca cu ideia de a schimba o seamă de dogme invechite, e prea firesc: şi este explicabilă deci revolta unora impotriva inovaţiilor cari trec peste orizontul aprecierilor lor.

Este oarecum firesc să nu existe armonie între generaţia vrâstnică şi cea tineră; sunt două lumi deosebite cu idealuri şi concepţii ce nu se pot asemăna.

Cu toate acestea însă, noi, tineretul, vom cinsti întotdeauna pletele albe, fără însă a confunda această pietate, cu idolatria. Potrivind cu judecată, ne vom strădui să fixăm valorile inaintaşilor şi ne vom da seama că în timpurile grele prin care trece ţara azi, poporul nostru are nevoe de conducători cari trebue să se menţie la suprafaţă prin insuşiri ce nu pot fi un beneficiu de vârstă: *cinstea şi priceperea.*

Două lumi stau faţă în faţă. Una în agonie, iar alta in renaştere. Va triumfa aceea care va ţine pas cu vremea, iar aceasta nu se va opri nici atunci când pletele tinerilor de azi vor fi cărunte.

Roman Filimon

Realizări legionare la Arad

Unii camarazi, simpatizanţii sau simplii spectatori sunt nerăbdători. Iar dori regimului legionar aripi, să se realizeze în toate domeniile dintr'odată. Ii înţelegem. Dar să înţeleagă şi ei rostul îndelungei cumpenei a guvernanţilor. Regimul legionar nu se pripeşte, fiindcă nu s'a instalat pe un an, doi, ci pe vecia neamului. Şi înţelege să facă totul temeinic, după un plan de angrenare a tuturor acţiunilor într'un tot armonios, cu echilibru stabil, definitiv.

Să se observe grija cu care se pregăteşte înaintarea fiecărui pas încet dar sigur.

In judeţul Arad s'a procedat potrivit legii, la preluarea averilor agricole ale jidovilor, în oraş şi judeţ s'au avizat debitanţii de alcool jidani despre perimarea brevetelor lor.

In oraşul nostru, una din greutăţile cele mai mari o ridicau mulţimea de refugiaţi şi expulzaţi din teritorul cedat Ungariei. Trebuiau încartiruiţi şi hrăniţi.

S'au făcut amândouă.

Piaţa se scumpea mereu: a apărut restaurantul legionar, care în curând îşi va face efectul.

In curând vor apărea şi alte realizări, toate după socoteli şi cumpănire.

D. H.

Pentru cititori

Reorganizându-ne complect, ziarul nostru va apare în viitor într'un format schimbat şi cu un număr sporit de pagini.

Pentru cititorii dela sate vom scrie în fiecare săptămână dări de seamă despre toate întâmplările importante din ţară şi străinătate.

Ziarul va fi trimes în aşa fel ca să ajungă în fiecare sat cel mai târziu până Sâmbătă.

Societatea Anonimă de Electricitate Arad

Calea Radnei Nr. 65

Anunţă pe creditorii săi că a fuzionat cu „Creditul pentru Intreprinderi Electrice Societate Anonimă Română" din Bucureşti, conform hotărîri Adunării generale extraordinare dela 31 August 1940, publicată în Monitorul Oficial Nr. 229 din 1 Octomvrie 1940, şi îi învită ca în termen de 6 luni dela publicare să-şi valorifice creanţele ce au în contra Societăţii.

Sindicatul Cultivatorilor de Sfeclă de Zahăr din Arad şi Banat

Face cunoscut că Marele Stat Major a aprobat prelungirea scutirei de concentrare, până la 1 Decembrie 1940, cultivatorilor de sfeclă, cărora li s'au dat aprobări individuale de scutire, în baza ordinelor Marelui Stat Major Nr. 200.291 din 18 Mai, 202.192 din 23 Mai şi 211.807 din 1 Septembrie 1930.

La data de 1 Decembrie 1940, toţi aceşti oameni se vor prezenta la unităţile lor, fără alt ordin.

Colţul F. D. C.

Bat la poarta gândurilor mele vifor de întrebări, pe care le arunc dincolo de cutia craniană, smulgându-mă pentru a privi în ochi, tinere mlădiţe legionare. Şcoala vremilor ce vor să vie „F.D.C." Ş. fii uniaţilor F. D. C. Arădane. *Ordin la raport.* Atmosfera de rugăciune. In ochii lor fixaţi pe Icoana bădiţei, Ion Măduţa, care le comandă din cimitirul Eternităţii, sorb neastâmpărat rândurile „Nu sunt atâtea temniţe, nici lagăre, câte se pot umplea cu tineretul crescut de Căpitan" El.... la răscruci de drum a urcat titanic momentul istoric, s'a dăruit lui, şi l-a învins cu „propria-i cenuşe". Sublim exemplu. Răscoliţi de dorurile unei noi vieţi, gândurile lor străfulgeră muntele fără vârf al neamului pe ale cărui culmi nebănuite a căzut martir Ion Măduţa — gând şi vrere legionară.

Nu-l vom uita, răspund frunţile încreţite, ne vom ruga pentru el, afirmă sfredelitoarele priviri, vom căuta să ne apropiem de duhul lui, a atitudinea ce transpiră de pe feţele lor hotărâte... Aşa tăcuţi şi gânditori se pregătesc pentru rugăciunea închinată neamului. O comandă scurtă, şuerătoare, încremeneşte gândurile lor, încordează întreaga lor fiinţă. Şeful Grupului, Ion Jivan, stăpânind momentul, strânge mâna noilor veniţi. Şedinţa a început. Vocea aspră a şefului de grup brăzdează atmosfera „cu suflet din sufletul său".

El spune între altele:

Camarazi,

Am ieşit din hora morţii!

Am privit-o în faţă, i-am strâns mâna ei rece, i-am zâmbit şi am început, cu ea, lupta. Am căzut când ne-a lovit pela spate, ne-am ridicat şi am doborît-o, iar am fost îngenunchiaţi când şi-a ales ca tovarăşi pe trădătorii de neam, apoi, într'o sforţare, într'o încordare a întregului neam, am păşit spre Inviere. Inviere Cerească, Inviere pe pământ. Raiu ceresc pentru martiri, raiu pământesc pentru Români.

Dar, să nu credeţi, că am terminat. Acum e doar un popas. Trebue şi noi, care am rămas, să ne prindem din nou în horă. Pe degetul nostru, Camarazi, avem inelul de logodnă al morţii. Noi numai ne-am logodit cu moartea. Vrem să ne şi cununăm. Şi la nunta noastră se vor hotărî şi alţii să ne urmeze. Pân'atunci noi îi alegem. Ii alegem bine. Atenţie! Mare grijă!

„Lupta se dă nu numai pentru noi legionarii, cari, material ne bucurăm mai puţin ca oricine, fiind în orice moment dăruiţi jerfei, ci lupta se dă pentru biruinţa întregului neam românesc. Acesta este adevărul, şi acesta trebue să-l înţeleagă şi cel care intră şi cel care nu intră în rândurile noastre.

Camarazi,

Despicaţi zările viitorului! Uitaţi, Românul se redică, cu fruntea sus, din adâncul miilor de ani! Incruntat străpunge vremea, voinţa lui sparge veacurile, munca lui de legionar le umple. Şi creşte un neam iubitor şi ascultător de Dumnezeu. Mândru, sănătos ..., ..., drept, cinstit, credincios, iată-l cum se desprinde din zare Românul. Iată neamul, copii ai şcoalei legionare.

Camarazi,

„Vă cheamă glasul ţării". Ticăloşii au scuipat-o, au vândut-o, au batjocorit-o şi au străpuns-o cu suliţa în coastă. Trebue să-i legăm rănile! Asta-i chemarea noastră, a fraţilor de cruce. Pentru asta ne pregătim noi, pentru asta vă pregătiţi voi cei din mănunchiuri, asta vi-i şi visul vostru dragi frăţiori: să tămăduim rănile Neamului nostru. Să dăm vieaţa noastră pentruca neamul să trăiască, să preamărească pe Dumnezeu. Şi să ştiţi că: „Frăţiile de Cruce nu se vor putea stinge decât atunci când ele îşi vor fi împlinit chemarea, sau atunci când ne vom părăsi calea datoriei, vânzându-ne sufletele" (I. Moţa).

Camarazi,

Să aveţi mereu înaintea ochilor rănile sângerânde ale neamului, pe care voi trebue să le alinaţi.

Şi să vă feriţi, camarazi de DUHUL TRĂDĂTOR. Acest duh rău care de veacuri a ros fiinţa acestui neam va fi dat peste cap, iar blestemul din ceruri şi trăznetele de mânie pornite din pieptul şi braţele noastre vor dobori pe trădători!

Se vor rostogoli!

Iar armatele biruitoare, veşnic biruitoare, ale nădejdiilor acestui neam, vor păşi, cadenţat, peste stârvurile lor!

Camarazi, hora începe din nou. Paziţi ca inelul să un prindă rugină. Şi grijiţi să lucească inelele şi pe degetele prietenilor voştri. Pregătiţi-vă, draţi camarazi, momentul se apropie. Pluteşte deasupra plaiurilor noastre ceva prin văzduh. Ne atrage, ne învăluie, ne cheamă... E chemarea sufletelor camarazilor noştri, de sub arcurile de triumf ale înălţimilor cereşti.

Putea-vom, să păşim pe linia de jertfă a camarazilor noşti, ori blestemul şi durerea a milione de suflete stinse de nedreptate vor apăsa peste mormintele noastre?

Nu mi-i teamă, Camarazi! Din ochii voştri ţâşneşte hotărîrea.

Sus frunţile!

Glasul de tunet al Căpitanului ne îndeamnă:

„Luptaţi şi credeţi în descătuşarea eroului din voi!"

Inainte, pe acelaşi drum. Mai sus; Neamul descalecă în veşnicie!

Vom birui!

Trăiască Legiunea şi Căpitanul

. . . .

. . . . . .

Inălţaţi sufleteşte. Dumnezeu şi Neamul începe să macine viaţa lor. „Cu Dumnezeu şi Gardă înainte, Marş". Cântă... prin cântec stăpânesc viaţa şi moartea. Cu paşi hotărâţi străpung întunericul nopţii, care de mult şi-a întins aripele-i negre. Toamna ospitalieră şi-a întinsul covorul ei... poate frunze îngălbenite şi ele de fericire... pudrate cu aur. Geloasă totuşi loveşte fără milă, cu picuri grei de ploae obrazurile neobosite. Mureşul îngrozit de cele prezente, tresaltă, şopteşte, tace şi ascultă. O altă comandă.

Spre cer se înalţă dârz, spovedania lor. „Jur că nu voiu trăda niciodată Legiunea"

Ploaia a încetat... Vântul fluieră uşor...

Morminte, gânduri, fapte, hotărâri...

Leontin M. Nica

Gântec de dor

Foicică-a fagului,
La poalele muntelui,
Muntelui orfacului,
Pe cărări de linişte
Tânguește, tângue
Dalbă pasăre ...
Cu ... de Slavă.
Tânguește ...
C'ar ...
Peste ... a sbura,
Peste ... a sbura,
Peste ţară a sbura,
Ar sbura şi s'ar ...,
După 'ndemnul inimii,
La părăul dorului
Dorului pribeagul ...
S'ar opri şi s'ar ...
Să-şi ...
Să-şi stâmpere inima.
Pasăre fără noroc-
De-ai pleca oarecândva,
Doamne, cum te-aş mai ruga
Să-mi aduci şi mie 'n cioc,
Pic de apă fermecată
Din fântâna blestemată.

Lucian Emandi

Tipografia DIECEZANA, Arad.